

VII ZAKLJUČAK

Već sama najava rekonstrukcije Vlade Republike Srbije, koja je na kraju i sprovedena 14. marta ove godine, zaustavila je bilo kakav rad na pitanjima od značaja za medijsku scenu u Srbiji, uključujući i rad na Medijskoj strategiji. Rekonstrukcija je, donekle neočekivano, dovela do spajanja dva ministarstva sa nadležnostima u ovom sektoru, ministarstva kulture i ministarstva za telekomunikacije i informatičko društvo. Za očekivati je da će na taj način, makar deo problema uzrokovanih često nekoordinisanim radom ta dva ministarstva, biti otklonjen. Sam novi ministar, Predrag Marković, vrlo brzo po imenovanju najavio je da će „novinarskim udruženjima i asocijacijama medija biti upućen poziv za razgovor o nastavku izrade Medijske strategije“, kao i da će biti imenovan državni sekretar koji će se u ministarstvu baviti medijima. Ovakve najave su svakako dobre. Kako problemi, nažalost, nisu uvek bili samo tehničke prirode, ostaje da se vidi da li će rekonstruisani kabinet premijera Mirka Cvetkovića, imati i političku volju da probleme na koje se godinama ukazuje iz medijskih i novinarskih udruženja, adekvatno reši. Ovo tim pre što je Srbija, po svemu sudeći, već ušla u izbornu godinu i što će se političke stranke u takvim uslovima teško odreći zadržanih mehanizama uticaja i pritisaka na medije. Loš indikator, ali i pokazatelj stepena međusobnog nepoverenja unutar vladajuće koalicije, sa kojim će medijska udruženja morati da se bore kako bi srpska medijska scena bila uspešno reformisana, jesu i kontroverzne izmene Zakona o Vladi, kojima se ograničava ne samo sloboda ministara da komuniciraju sa medijima, već i pravo javnosti na punu informisanost o radu najviših organa vlasti, uključujući tu i informacije o disonantnim tonovima unutar nje.